

ВЪ ПОТАЙНА ДОБА

Месечко грее засмянъ въ небесата.
Стадо на паша рѣзтурилъ въ гората,
Дрянвъ кривакъ е подплесналъ овчаря,
Песень подкаралъ на медна цафара.

Ветрець му вее и роши перчема,
И надалеко понесълъ възйема
Тихата песень, не песень за радостъ —
За безъ изгора прахосвана младостъ...

Вмигъ изъ незнайно надъ него се свиха
Рой самодиви и танецъ извиха —
Танецъ повожда най-предня отъ дружки,
Гюрга, на чело съ венче теменужки.

Танецъ повожда и тѣй отговаря,
Вперила погледъ пронизенъ въ овчаря;
«Карай, подкарвай ти кършена песень, —
Зарадъ какво ли си въ жалби унесенъ?»

Нищо на Гюрга овчаръ не отвърна;
Песень жаловна на танецъ завърна —
Спрепнато трепкатъ и кършатъ се прѣсти,
Вихромъ летѣтъ самодиви чеврѣсти.

Редъ слѣкатушатъ, на вителъ завърнатъ,
Свиятъ, извиятъ, въ замѣхъ се разгърнатъ, —
Следомъ по глухий на стѣпките тѣтенъ,
Вий се на роклите ромона смѣтенъ...

Моренъ ли, сепнатъ ли нещо, овчаря
Песень запре; сладкодумна цафара
Махна отъ устни и чело обори.
Гюрга девойка овчарю говори:

«Карай, подкарвай ти песень омайна —
Месець залязва и доба потайна
Куди по него зорницата близка...
Искай, що воля и сърце ти иска!»